

دانشگاه هرمزگان
وزارت آموزش و پرورش
اداره کل آموزش و پرورش استان هرمزگان
مدیریت آموزش و پرورش شهرستان میناب

چگونه توانستیم با استفاده از بازی درمانی، کمروبی دانش آموزم "م.ی" در پایه دوم دبستان غلامزاده میرزا کاهش دهیم؟

زهرا علی زاده

کارشناسی ارشد، روانشناسی تربیتی، دانشگاه شهید بهشتی تهران
اداره آموزش و پرورش شهرستان بابل، آموزشگاه بنت الحسین

چکیده

کمروبی توجه غیر عادی و مضطربانه به خود در موقعیت های اجتماعی است که در نتیجه ی آن فرد دچار نوعی تنش روانی-عضلانی می شود و زمینه ی رفتار های ناسنجیده در وی فراهم می گردد. در هر جامعه ای درصد قابل توجهی از کودکان و نوجوانان و بزرگسالان بدون آنکه تمایلی داشته باشند گرفتار کمروبی هستند. مسأله ی پژوهش حاضر کمک روانشناختی به دانش آموزی به نام ((م.ی)) است، که در یکی از مدارس ابتدایی شهرستان بابل مشغول به تحصیل می باشد که دچار مشکل کمروبی می باشد. هدف پژوهشگر از پژوهش حاضر کاهش میزان کمروبی (م.ی) با استفاده از روش بازی درمانی است. اهمیت و ضرورت پژوهش انجام شده ی حاضر این است که انسان مدنی بالطبع آفریده شده اند و برای رفع نیازهایشان نیاز به برقراری با اجتماع دارند و کمروبی یکی از عوامل سد کننده برقراری این ارتباطات است و فرد کمرو در تمامی شرایط اجتماعی دچار اضطراب های بی مورد و آزار دهنده قرار می گیرد و ترس از شکست یا توجه به نظرات دیگران در مقابل پیشرفت مانع ایجاد می کند. در این پژوهش کمروبی متغیر وابسته و بازی درمانی متغیر مستقل منظور شده است. پژوهشگر برای گرد آوری اطلاعات و شواهد (۱) از روش مشاهده، مصاحبه و پرسشنامه استفاده کرده است و با تجزیه و تحلیل و الگوی ترسیم مفاهیم و... به وجود مسأله پی برده و همچنین به راه کار های موقتی با استفاده از روش بازی درمانی دست یافته است. سپس با استفاده از همین روش ها به جمع آوری اطلاعات و تجزیه و تحلیل در شواهد نوع (۲) پرداخته و به این نتیجه رسیده است که: استفاده از روش بازی درمانی تأثیر مثبتی بر توانایی (م.ی) برای غلبه بر کمروبی داشته است.

کلیدواژه: کمروبی، اضطراب اجتماعی، بازی درمانی، متغیر مستقل، متغیر وابسته

مقدمه

یکی از مشکلات عمده که تأثیر بازدارنده و مهم بر کارآمدی و پویایی کودکان و نوجوانان دارد واز شکل گیری سالم هویت و شکوفایی استعدادها و قوای فکری و عاطفی در آنان جلوگیری میکند، مشکل برقراری ارتباط اجتماعی در کودکان و نوجوانان است، عده ای از آنها توانایی برقراری ارتباط صحیح با دیگران برخوردار نیستند (Gold freid. ۲۰۰۲).

مدرسه بعنوان اولین جایگاه رسمی تجربه ی کودکان می تواند نقش تعیین کننده ای در تقویت کمروبی یا مهارت اجتماعی آنان ایفا کند. متأسفانه در برخی مدارس رفتار انفعالی و آرام و سکوت مضطربانه ی کودک با کودکان کمرو یا ناتوان بعنوان یک صفت پسندیده و ویژگی رفتاری مطلوب تلقی شده و حتی با تایید و تشویق های بی مورد تقویت نیز می گردد. در بسیاری از مدارس بالاترین انضباط از آن معلولین اجتماعی یعنی دانش آموزان کمروست. این مسئله زمانی بیشتر مشاهده می شود که کودک نیز به دلایل عدیده ای از جمله کمبود های عاطفی و تعارضات خانوادگی شدیداً تمایل دارد رفتارش مورد توجه و تایید معلم واقع شود و به طور پی در پی از وی مورد تشویق قرار گیرد (بذل، ۱۳۸۸).